

κι' ὑπὸ παρήγορον σκιάν ἢ φοῖνικας ἢ κίεδρον
ν' ἀναμνησθῇ τοῦ εὐεχστοῦ Σωτήρα καὶ Προέδρου.

Πηγαίνει νὰ συμβιβασθῇ, πηγαίνει νὰ σὰς σώσω,
τὴν ψώραν τὴν Ἑλληνικὴν παντοῦ νὰ μεταδώσω,
καὶ τὴν διακονοῦνισιν μὲ κίερας νὰ σαλπίσω
καὶ κατακίρῃ μ' αὐτὸ τοῦ θρῆγκους νὰ κτυήσω.

Ὡ σὺς ἀγαπητέ, μόνι,
δεχθῆτε ὁδὸ φιλική...
ἢ βάρκα μὲ προσμένει
εἰς τὴν ἀκρογιαλιά.

Καπνίζει τὸ βαπόρι,
ἀφρίζουν τὰ νερά,
καὶ τραγουδοῦν ὅτ' ἐν πλώρῃ
οἱ ναῦται μὲ χαρά.

Ὁ σκύλος μου γαβίζει,
ὁ γαϊδαρός γκαρρίζει,
φωναῖουν τὰ μωρὰ μου,
σκοῦζουν μ' αὐτὰ καὶ ἡ δούλεις,
καὶ νοιώθω ὅτ' ἀντέρω μου
τῆς πρώτας ἀναγούλας.

Σὲ παραιτῶ γιὰ λίγο,
πατρί μου κλαστική...
πρέπει γιὰ σὲ νὰ φύγω
κι' ἄς παῖς ἡ μουσική.

(Ὁ Περικλῆτος ἔβαλλε
ὅτ' ἐν ἀδελφῷ του Φασουλῇ).

Π.—Πήγαυιν, μεγάλε ἀνερ, ποῦς' ἐξώλης καὶ προώλης,
μὲ φανούς καὶ μὲ λαμπάδας οἱ προπίμπει δλ' ἡ πόλις.
Νὰ μὴ ὄρε φουρτούνα ὁδολοῦ καὶ νὰ πῆς γιὰ δλ' ἡ πόλις...
πήγαυιν, μεγάλε ἀνερ, κατευόδιο σου καλὸ.
Πήγαυιν νὰ πῆς σερμπέτι καὶ νὰ φῆς ἄτρεμ πλάσρα,
πήγαυιν νὰ ὄρε ἀσκήρια καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ συναφρα.

Πήγαυιν καὶ σὺ ν' ἀκούσης ἑκακομένους ἀμυνέδες
καὶ νὰ πῆς κανίνα λόγο καὶ γιὰ μὲς τοὺς κουνενέδες.
Μὲ λαχτάρα κάθε τόσο θὰ μαθαίνωμ γιὰ σὶνα,
κι' ἐν μονάχους μὲς ἀφίνης σὺν τῆς τραπούλας τὸν ἄσο,
μὰ πρὸς χάριν σου θὰ σμῖγουν δλ' οἱ πόδις μὲς εἰς ἕνα
ὅπως χίλιοι καλονόγρεις τυλιγμένοι σ' ἕνα ράσο.

Πήγαυιν νὰ πῆς ὁ σούριξω, περιλάλητέ μὲς ἀνερ,
ὁ καθεὶς μὲς μὲ τὸ ζῆρι πῶς νηστέει σὺν τὸν Τάκερ,
τὴν ἄριδα σου ν' ἀπλώσῃς εἰς Ἀρμένη κεφενέ,
γι' ἀνδριάντα τοῦ Σωτήρα νὰ μελίσσης ρεφενέ,
καὶ μ' ἀφίνης νὰ φρενιάσῃς καὶ νὰ ψάλλῃς ἄμμανι
σταυροπόδι ὅτ' ἐν μαντιρί γιὰ τὸν Πιτ τὴν κουνεῖ.

Πήγαυιν νὰ φῆς καράσχα καὶ φιστίχα καὶ ἀνανάδες
καὶ σκυφίματα νὰ μάθῃς καὶ ἰὼς κατὰ τιμινάδες,
γιὰ νὰ σκύβῃς ὅτ' ἐν Σωτήρα, ποῦ ὁσκαλέψῃ καὶ οἱ
ὅτ' ἀχρὼγράφῃ νὰ παῖς καὶ νὰ τρώγῃς βερσέ.
Παγαυιν τὴν Πόλι πάρε καὶ πῆς καὶ καβδαλάρης
κι' ἐν κασιόης τῶρα φεύγῃς μὴ γυρίσῃς κασιόχρης.

Σὺρ' ἐκεῖ, ὅπου καθήκον ἀπαρτίτητον οἱ στίλλει,
γιὰ νὰ γίνῃς τοῦ Σκυλλίτη τοῦ Στεφάνου μπιλάς...
χρῆμα γιὰ τὴν ἡμέραν ὅτ' ἐν ὄριζον' ἀνατίλλει
καὶ θὰ λαμῶμεν μὲ τρόπον πληρωμῶν ἀναστολάς,
καὶ γιὰ τοῦτ' ὁ Καραπάνος καὶ ὁ Μυλλόφρος μὲ λυσσῇ
καὶ τὰ ρούχα τοῦ ξεσχίζει καὶ ὀλοένα ξεφουῇ.

Νέον στάδιον τιμῆς
καὶ γιὰ σὶνα καὶ γιὰ μὲς...
ὁ ἀναστειλῶμεν καὶ ἡμεῖς
τὰς δίκας μὲς πληρωμάς.

Ἄντε, φίλε Φασουλῇ...
οὐρε καὶ ὅρα σου καλή...
στάσου νὰ σὲ κάνω μάτσι
εἰς τὸ κάθε σου χιλιάτσι.

Ὅπου πῆς μὴ μὲ ξεγάνῃς, νῆσαι πάντοτε δίκος μου,
κι' ἐν τὰ δάνεια καὶ οἱ τόκοι τοῦ μουρλοῦζι τοῦτου κόσμου
μὲς χωρίζουν γιὰ τὴν ὥρα καὶ μ' ἀφίουν εἰς τὰ κρύα,
μὲς ἐνίονεν μία φτώχεια, μὲς κοινὴ μουρλούαρία.

(Ὁ Περικλῆς ἰσχυρῶς καὶ ἀκούει ἔργα λίσσα
καὶ ὁ Φασουλῇ καὶ ἡ Φασουλῇ πηδούν ὅτ' ἐν βάρκα μὲς...
μὰ μόλις μὲς ὅτ' ἐν βαποριῷ ἐμπήκαν τῆς κοκίτας
τοὺς ἐπῆσαι ἡ θάλασσα καὶ ἀρχίζουν τῆς ρουκέτας,
καὶ ὁ Περικλῆς πρὸς τὴν τρεῖς κανοναῖς τινάζει
καὶ μ' ὅλη τὴν φωνήν του ὅτ' ἐν πλοίαρχο φωνάζει:
«Καρακούρη στάσου
νὰ ζῆσουν τὰ παιδιὰ σου...»)

Παίει λοιπὸν καὶ ὁ Φασουλῇ τὴν Πόλι νὰ κοινῇ,
γιὰ τοῦτο παῖσι καὶ ὁ Ρωμῆος ὡς ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Καὶ ἄλλους νοκίλλει, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Ὁ Γιάγκος ὁ Καρόκης, γιαντρός, γιαντρός παῖδι,
ὅπου τὸ διακρίνει καὶ γνώσῃς καὶ σπουδῇ,
τὴν ἀδεία του πῆρε καὶ ἐπῆρε εἰς τὰς Πάτρας,
ποῦ τῆς ἱατρικῆς τοῦ πολλοῦ θὰ εὐρὴ λάτραις.

Οἱ ράβκται Ἀιδονοποῦλοι—μεγάλω τὸνομά των—
εἰς τοῦ Στατίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἰσχυράς,
καὶ ἦλθαν κοστούμενα βερνὰ εἰς τὸ Κατάστημα των
καὶ πρώτος πρώτος ἐπῆσαν ὁ Φασουλῇ τρεχάτος.
Τὶ κάμαρσι τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαρσι μεγάλαις
καὶ τὶ καθρέφτης ἀκριβοὶ οἱ φωτισμέναις σάλαις!...
ἐκεῖ καὶ νῆαν γρῶστατον πολλὰ τῆς ὥρας ἔδῃ,
ἐκεῖ καὶ καθὼ φιλὸ καὶ ἡλεῖτο στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ εἰς ἡλεκτρικὰ... εἰς ὡμορρία περισσά!...
Ἀιδονοποῦλοι δόσκαλι θὰ ἔρῃ καὶ ὅτ' ἐν Παρσία!